

The English version of this Decision immediately follows.

ועדת הערר לענייני משמעת - המרכז הבינתחומי הרצליה

לפני: **ד"ר הלל סומר**
פרופ' אורית טיקוצינסקי
מר אור קרבקי
- יו"ר הוועדה
- חברת הוועדה
- חבר הוועדה

המערער: **סטודנט פלוני**
ע"י ב"כ, גב' נופר תורג'מן ואו גב' ניצן זיגדון ואו גב' אמה ברקנפלד

נגד

המשיב: **המרכז הבינתחומי הרצליה**
ע"י ב"כ, גב' אורלי שקד - הקובלת הראשית

ערעור על פסק דינו של הממונה על המשמעת עו"ד שלי מלכה
שניתן בתיק משמעת 24/2016 ביום 16 באוגוסט 2016.

תאריך הישיבה: 31.10.2016

פסק דין

מבוא

- לפנינו ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של הממונה על המשמעת, אשר הרשיע את המערער בעבירה של הונאה בבחינה לפי סעיף 2(3) לתקנון המשמעת של המרכז. בעקבות הרשעתו בעבירה זו, גזר הממונה על המערער עונש של הרחקה מהלימודים בפועל למשך סמסטר אחד; פסילת הקורס; 15 שעות שירות למען הקהילה; ושנת הרחקה מהלימודים על תנאי, לבל יעבור, עד סוף שנה"ל תשע"ז, עבירה שעניינה הונאה בבחינה.
- על פי העובדות המפורטות בקובלנה, בעת שהמערער עמד בבחינה מסכמת בקורס אקדמי, הבחין משגיח מטעם המרכז כי על מושבו של המערער היה מונח בין רגליו טלפון נייד כשהוא פועל, ועל צגו נראה חומר כתוב בכתב יד.

הדיון בפני הממונה

- הממונה על המשמעת קיים שני דיונים בעניינו של המערער, כאשר בדיון הראשון טען המערער כי עם עזיבתו את ביתו בבוקר הבחינה, הבחין כי אמו חשה שלא בטוב, ומתוך דאגה לאמו הוציא בזמן הבחינה את הטלפון הנייד מהכיס על-מנת לדרוש בשלומה. לדבריו של המערער, סבו נפטר כחודש לפני מועד הבחינה בנסיבות טרגיות, והדבר השפיע עליו ועל אמו, ולכן דאגתו לאמו בתקופה זו הייתה רבה. במהלך

הדיון ציין המערער, במענה לשאלת הממונה, כי ההודעה לאמו לא נשלחה לבסוף נוכח העובדה כי נקרא לבירור אצל המשגיחים בטרם הספיק לשולחה.

4. במהלך עדותו של המשגיח אשר הבחין בטלפון הנייד שהיה מונח על מושבו של המערער, הלה ציין כי התבקש על-ידי משגיחה נוספת לשים לב להתנהלותו של המערער בעת הבחינה, נוכח חשד שהתעורר בלבה לאור התנהגות חשודה מצד המערער. או אז נעמד המשגיח מאחורי המערער מבלי שזה הבחין בו, וראה כי על מושבו של המערער מונח טלפון נייד כשהוא פועל ועל צג מופיע חומר כתוב בכתב יד. לבקשת המשגיח, המערער מסר לו את הטלפון הנייד. ואולם, המשגיח לא תיעד את החומר שהופיע על צג המכשיר ובמהלך עדותו בפני הממונה לא ידע לומר מה תוכנו של החומר שראה על הצג.

5. המשגיחה הנוספת שנכחה בבחינה העידה אף היא בפני הממונה על המשמעת, וציינה בעדותה כי התנהלותו של המערער בעת הבחינה עוררה את חשדה, לכן ביקשה את המשגיח שהיה עמה לגשת ולהשגיח על המערער מקרוב.

6. עדות נוספת נשמעה מפי אמו של המערער, שציינה כי חוותה חוויה קשה בעקבות פטירתו של אביה, וכי בבוקר הבחינה חוותה יום קשה במיוחד ולכן בנה – המערער – ביקש לוודא את שלומה בעת הבחינה.

7. לאחר שמיעת העדויות בשני הדיונים, מצא הממונה לדחות את גרסתו של המערער באשר מצא אותה לא אמינה בעיניו. בנימוקיו של המערער הלה ציין כי הסבריו של המערער לא נשמעו אמינים וסבירים בנסיבות העניין, וכי גרסתו של המערער בדבר הרצון לדרוש בשלומה של אמו נוכח פטירתו של אביה כחודש קודם לכן, נועדה אך כדי לחלצו מהאישומים נגדו. עוד ציין הממונה כי עדותם של המשגיחים נמצאה בעיניו אמינה, ולכן קבע כי הוא מבכר את גרסתם על פני גרסתו של המערער.

8. הממונה דחה את טענתו של המערער כי המשגיח שיקר כאשר טען כי ראה על גבי צג הטלפון הנייד חומר כתוב בכתב יד, והעדיף את גרסתו של המשגיח בעניין זה. עוד דחה הממונה את טענותיו של המערער על כך שהמשגיחים לא תיעדו את החומר שנמצא על גבי צג הטלפון הנייד ובכך פגעו ביכולתו לנהל הגנה ראויה. לפי קביעתו של הממונה, די בכך שסטודנט החזיק טלפון נייד בעת בחינה כדי להרשיעו בעבירת הונאה בבחינה, ואין צורך להוכיח כי על גבי הטלפון נמצא חומר עזר אסור.

9. באשר לשאלת העונש, ב"כ המערער ציינו לזכותו את התנדבותו בפעילויות שונות בקמפוס ומחוצה לו, וביקשו להימנע מהשתתפות עונש הרחקה בפועל אשר יפגע בפעילויות אלו. ב"כ המשיב ציינה מנגד כי הגם שהיא משתתפת בצורה של המשפחה על מות הסב, היא אינה רואה קשר בין מותו לבין הרצון לדרוש בשלומה של האם דווקא בזמן הבחינה.

10. לאחר ששקל דברים אלו, עמד הממונה על הערכים המוגנים אשר נפגעו מביצוע העבירה, על הנסיבות הקשורות בביצועה, ועל מדיניות הענישה הנהוגה בגינה. הממונה התייחס לשורת הנסיבות לחומרה בעניינו, וביניהן: חוסר ההפנמה של חומרת המעשים בידי המערער; ניסיונו למצוא דרכים יצירתיות שיסייעו בידו לחמוק מאחריות; וניסיונו להערים על המשגיחים בעת הבחינה. הממונה לא מצא כי ראוי להתחשב בנסיבות האישיות שהוצגו בפניו, ועל יסוד שיקולים אלו גזר את עונשו של המערער כאמור בפסקה 1 לעיל.

נימוקי הערעור ותשובת המשיב

11. במסגרת הדיון בפנינו הציגו ב"כ המערער את טיעונו בצורה סדורה ומפורטת. לשיטתו, שגה הממונה כאשר לא נתן משקל מספק להתנהלות המשגיחים אשר לא תיעדו את החומר הכתוב שהופיע על גבי צג הטלפון הנייד אשר נתפס ברשות המערער בעת הבחינה, ובכך הפרו את חובת הזהירות המוטלת עליהם ופגעו ביכולתו של המערער לנהל הגנה ראויה. לטענתו, לאור הפגמים בהתנהלות המשגיחים, היה על הממונה להעביר אל כתפיו של המשיב את נטל ההוכחה בדבר הימצאותם של חומרי עזר על גבי טלפון הנייד ובדבר כוונתו של המערער לעשות בהם שימוש.
12. עוד נטען כי הממונה שגה בכך שדחה את גרסתו של המערער וקבע שהיא לא אמינה בעיניו.
13. כן נטען כי ננקטה כלפי המערער אכיפה בררנית, באשר על סטודנטים מביה"ס הבינלאומי אשר ביצעו מעשים דומים הושתו עונשים קלים באופן משמעותי.
14. באשר לשאלת העונש, נטען כי שגה הממונה כאשר לא נתן משקל לנסיבותיו האישיות של המערער; וכן כי שגה כאשר השית על המערער עונש של הרחקה בפועל לצד שעות שירות למען הקהילה, בעוד שפסיקתה של ועדת הערר קובעת כי עונשים אלו לא יוטלו יחדיו.
15. ב"כ המשיב, מנגד, טענה כי יש לדחות את הערעור. לעמדתה, גרסתו של המערער איננה אמינה ונתפרה אך כדי לחלצו מהאישומים העומדים נגדו. נוכח היעדר לקיחת אחריות מצדו של המערער, סברה ב"כ המשיב כי העונש שהוטל עליו הולם את נסיבות העניין ואת חומרת העבירה בה הורשע.

דיון והכרעה

16. לאחר עיון בפסק דינו של הממונה ובנימוקי הערעור, ולאחר שמיעת הצדדים בפנינו, פסקנו ביום 6.11.2016 לדחות את הערעור בלא נימוקים, למעט ביטול עונש השעות למען הקהילה, וזאת נוכח תחילת שנת הלימודים באותו המועד והרצון להקנות למערער ודאות לגבי מצבו בשנת לימודים זאת. בפסק דינו נאמר כי נימוקינו יינתנו בנפרד, ולהלן הנימוקים.
17. ככלל, על ועדת הערר לגלות איפוק בהתערבות בהחלטות הממונה. כך נובע בעיקר מלשונו של סעיף 1 לתקנון המשמעת של המרכז, הקובע כי הממונה הוא שהופקד על "נושאי המשמעת" ולו נתונה הסמכות הקהילתית לקביעת מדיניות המשמעת במרכז הבינתחומי ואכיפתה. כממונה על "נושאי המשמעת" נחשף הממונה באופן בלתי אמצעי לעובדותיו של כל מקרה – ולעניין זה נתונה לו הסמכות לחקור את הנילונים והעדים בדיון שלפניו; למגמות ותלונות בתחום המשמעת במרכז הבינתחומי; ולבקשות לאכיפת משמעת, ומתפקידו לבצר ולאכוף דפוסי משמעת בהתאם למדיניות המשמעת של המרכז הבינתחומי כפי שהוא רואה לנכון להפעילה במסגרת תפקידו. כך, אם מטרתו של המרכז הבינתחומי כקהילה אקדמית, חברתית ואנושית לקדם ערכי התנהגות ומשמעת מסוימים – הרי שמתפקידו של הממונה לאכוף זאת, ואל לנו לקעקע מעמדו זה של הממונה בהמירו את שקול דעתו בשקול דעתנו. כך עולה מהגיונם של דברים וכך עולה מהעובדה כי ועדת הערר אינה ממונה-על על המשמעת.
18. יחד עם זאת, ברי כי בתפקידו המעין-שיפוטי של הממונה על המשמעת כמכריע בזכויותיהם של סטודנטים עליו להבטיח הליך הוגן תוך העדר משוא פנים; אי-שרירות; הקפדה עם כללי הצדק הטבעי; ופעילות בסמכות ובסבירות, והיבטים אלו יבוקרו ביתר שאת על-ידי ועדת הערר. בנוסף, בשל הרכבה הרחב יותר של ועדת הערר והתייחסותה אך לעונשי ההרחקה בפועל אשר הינם קשים במיוחד, הוועדה תהא פתוחה לדיון עד כמה ניתן להתחשב בנסיבותיו האישיות של הסטודנט המערער תוך איזון עדין עם יעדיו ודמותו של

המרכז הבינתחומי, מטרתו של ההליך המשמעתי במרכז הבינתחומי ומעמדו הקהילתי של הממונה על המשמעת כגורם הישיר האמון על ענייני המשמעת.

19. ומן הכלל אל הפרט, אנו סבורים כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם המקרים המצדיקים התערבות בהחלטתו של הממונה על המשמעת, כפי שיובהר להלן.

20. הלכה ידועה היא, שאין ועדת הערר נוטה להתערב בממצאים העובדתיים ובממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הממונה על המשמעת אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם מוצאת ועדת הערר כי המסכת העובדתית אשר נקבעה על ידי הממונה אינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם חומר הראיות (ע"פ 6020/07 **גואטה נ' מדינת ישראל**, פס' 25 לפסק דינה של השופטת ארבל (פורסם בנבו, 30.11.2009); מרדכי קרמיצר "קריטריונים לקביעת ממצאים עובדתיים והתערבות ערכאת ערעור בממצאים המתייחסים למהימנות של עדים" **הפרקליט** לה 407 (תשמ"ד)). ממכלול הדברים נראה כי הממצאים העובדתיים והמסקנות המשפטיות אליהם הגיע הממונה על המשמעת כמפורט לעיל, מעוגנים כדבעי בחומר הראיות, ולא מצאנו כל עילה להתערב בקביעות העובדתיות ובממצאי המהימנות שנקבעו על ידו. נוכח קביעותיו אלו של הממונה מבכרים אף אנו את גרסתם של המשגיחים על פני גרסתו של המערער.

21. בהתאם לגרסתם של המשגיחים, המערער נתפס בעת בחינה בחומר סגור, כאשר על מושבו מונח טלפון נייד שעל צגו הופיע חומר בכתב יד. נוכח התנהלות זאת, הואשם המערער בהפרה של סעיף 3(2) לתקנון המשמעת של המרכז, שלשונו:

"הונאה בבחינה, כולל הפרה של הוראות הנוגעות לכתיבה או להתנהגות במשך הבחינה או סיוע לסטודנט אחר במעשה כזה, ובכלל זה החזקת חומר אסור, העתקה מסטודנט אחר או מתן אפשרות לסטודנט אחר להעתיק, התנהגות בניגוד להוראות המשגיח/ה או התנהגות הפוגעת במשגיח/ה, או תקשורת כלשהי עם נבחן אחר".

22. החזקת טלפון נייד בעת בחינה – לא כל שכן הסלקתו באופן מכוון – מהווה הפרה חמורה של ההוראות הנוגעות להתנהגות בעת בחינה. כל בר דעת מבין, ובוודאי כך מצופה מסטודנט באקדמיה, כי הסלקת טלפון נייד בעת בחינה בחומר סגור (וגם בעת בחינה בחומר פתוח) הינה הפרה של הוראות אלו. בוודאי כך הדבר כאשר טרם תחילתה של כל בחינה, כדרך של שגרה, מתבקשים הסטודנטים בידי המשגיחים לכבות את הטלפונים הניידים ולהשאירם בתיקם בקדמת הכיתה. בהקשר זה יצוין כי לפני כשנה החיל המרכז מדיניות חדשה לפיה נדרש כל סטודנט לחתום – טרם תחילתה של כל בחינה ובחינה – על דף "הנחיות משמעת למהלך בחינה תקין". סעיף 6 לדף הנחיות זה קובע כי "יש לכבות טלפונים ניידים/שעונים חכמים ולהניחם בתיק בקדמת הכיתה. החזקת טלפון/שעון חכם או הפעלתו בעת בחינה עלולים להוביל, בין היתר, לפסילת הבחינה". המערער חתם על דף הנחיות מעין זה מספר דקות לפני תחילת הבחינה בה נתפס כשבאמתחתו טלפון נייד. אם אכן, כדבריו, דאג לשלומה של אמו הרי שהיה ביכולתו לשלוח לה הודעה עובר לשעת הבחינה; או לפנות אל המשגיחים בבקשה שישגיחו על הטלפון הנייד שלו בעת הבחינה למקרה ואמו תתקשר; או לבקש לצאת למספר דקות בעת הבחינה כדי לשוחח עם אמו בנוכחות משגיח. העובדה שהמערער מיאן לנקוט בדרכי פעולה אלו וחלף כך התגבשה בדעתו ההחלטה להסליק את הטלפון הנייד – מקימה את יסודות עבירת ההונאה בבחינה. נוכח מסקנה זאת, אנו סבורים כי צדק הממונה כאשר הרשיע את המערער בעבירה של הונאה בבחינה – ואין כל נפקות לשאלה אם אכן היו חומרי עזר על גבי צג הטלפון ואם המערער עשה בהם שימוש כלשהו, אם לאו.

23. מקובלת עלינו טענתו של המערער כי על המשגיחים מוטלת החובה לפעול – **באופן סביר** – על מנת לתעד הפרות משמעת בהן הם נתקלים בעת מילוי תפקידם, ולהשקיע מאמצים בניסיון לשמור ראיות המערבות את הסטודנט החשוד במעשים המיוחסים לו – אך גם ראיות אחרות העשויות לבוא לעזרתו. מכל מקום, בנדון דידן לא מצאנו כי המשגיחים פעלו שלא כשורה בהקשר זה וממילא קבענו שאין נפקות לשאלה אם היו חומרי עזר על גבי הטלפון הנייד ומה טיבם.
24. באשר לטענה בדבר אכיפה בדרנית – הרי שכדי להוכיח טענה מעין זו על הטוען להוכיח כי במרכז התקיימה מדיניות של דחיה על הסף של תלונות שמקורן בהחזקת טלפון נייד בעת בחינה. דבר כזה לא הוכח.
25. באשר לשאלת העונש, כידוע, ועדת הערר אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הממונה על המשמעת, אלא במקרים חריגים בהם העונש שנגזר חורג במידה רבה מרמת הענישה הנוהגת או הראויה במקרים דומים (ראו ערעור **בתיק משמעת 6/2015** מיום 6.12.2015; ערעור **בתיק משמעת 10/2015** מיום 24.9.2015; ע"פ 7659/15 **רוני זיר הרוש נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 20.4.2016]).
26. ועדת הערר עמדה לא אחת על כך שמדיניות הענישה בעבירות שעניין חוסר יושר אקדמי צריכה להיות מחמירה, ולבטא הן את הנזקים המשמעותיים הנגרמים ליושרה האקדמית של המוסד; הן את חוסר השוויון הנגרם מהשגת יתרון לא הוגן על פני שאר הסטודנטים; והן את האינטרס הציבורי בהרתעתם של עבריינים פוטנציאליים.
27. במקרה שלפנינו, דומה כי אין צורך להכביר במילים על חומרת מעשיו של המערער, אשר הפר ברגל גסה את הוראות ההתנהגות בעת בחינה ופגע בטוהר הבחינות במרכז, ואף לאחר שנתפס סירב לקחת אחריות על מעשיו.
28. מצאנו לדחות את טענת המערער כי הופרה זכותו לשוויון בענישה, נוכח העובדה כי במקרים קודמים של הרשעה בעבירות דומות הושתו על הסטודנטים המורשעים עונשים קלים יותר נוכח נסיבות אישיות כאלו ואחרות. אכן, עקרון אחדות הענישה, הנגזר מעקרון השוויון, מחייב את רשויות המשמעת של המרכז לנהוג כלפי הסטודנטים הנילוונים בשוויון מלא, אך שוויון זה יפה רק מקום בו מאפייניהם של הנילוונים והעבירות זהים הם ולא מקום בו עולה שוני רלוונטי. כך, אין דינו של סטודנט המורשע לפי הודאתו ולוקח אחריות על מעשיו כדינו של סטודנט המורשע לאחר שמיעת הוכחות ואינו מביע חרטה על מעשיו. על אותו משקל, אין דינו של פלוני הנמצא במצוקה כלכלית והרחקתו מלימודים תגרור עמה שלילת מלגה לה הוא זוכה כדינו של אלמוני שאינו מצוי במצוקה כזאת או שכלל אינו מקבל מלגה. אין דינו של פלוני שהרחקתו מלימודים תביא לאבדן של ויזת הסטודנט לה הוא זוכה מכוח לימודיו והרחקתו מישראל לעומת אלמוני שהוא בעל אזרחות ישראלית. כל אלה הינן נסיבות אשר עקרון הענישה האינדיבידואלית מחייב את הממונה על המשמעת לשקלן בבואו לגזור את דינו של נאשם שהורשע, ככלל ולא כחריג (רע"פ 3173/09 **מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 05.05.2009]; יורם רבין ויניב ואקי **דיני עונשין** 17-20 (2008)). עקרון הענישה האינדיבידואלית הינו עקרון יסודי בשיטת המשפט העונשית הנוהגת בישראל (רע"פ 3674/04 **אבו סלאם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו, 12.2.2006]), ואנו סבורים שמחובתו של הממונה לנהוג לאור עקרון זה.
29. יחד עם זאת, מצאנו לקבל את טענתו של המערער בכל הנוגע לחיובו בשעות שירות למען הקהילה לצד עונש הרחקה בפועל מן הלימודים. אכן קבענו לא אחת כי אין מקום, בדרך כלל, להטיל עונש של שעות שירות למען הקהילה כתוספת לעונש הרחקה (ראו למשל ערעור **בתיק משמעת 6/2015** מיום 6.12.2015). אמנם,

במסגרת שיקולי הענישה, ובאיזון בין ההיבטים השונים, עשוי הממונה להחליט כי, בנסיבות ענין מסוים, ראוי לגזור על נילון עונש בעל אופי שיקומי. להגשמת מטרות השיקום בענישה ניתן להשתמש באמצעי ענישה שונים, שאחד מהם הוא שעות שירות למען הקהילה. שעות שירות הן עונש הבנוי על איזון בין תכלית המניעה, ההרתעה והגמול המשתקפת בהטלת עונש הרחקה, לבין יסוד השיקום והחינוך. הגם שבנסיבות מיוחדות ייתכן שחיוב סטודנט שהורשע והורחק בפועל אף בשעות שירות למען הקהילה יהא מוצדק, ואולם ככלל אנו סבורים שאין מקומם של עונשים אלו לדור יחד בגזר דין אחד. לא מצאנו כי בנדון דידן התקיימו נסיבות המצדיקות חריגה מכלל זה, ואנו מורים אפוא על ביטול חיובו של המערער בשעות שירות למען הקהילה.

30. לפיכך אנו דוחים את הערעור על ההרשעה ועל חומרת העונש, בכפוף לאמור בסעיף 29 לעיל בדבר ביטול העונש של שעות שירות למען הקהילה.

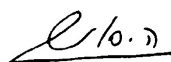
31. נוכח האמור בסעיף 23 לעיל, תועבר החלטה זאת אף לעיונה של ראש מדור בחינות במרכז הבינתחומי.

החלטה זו תפורסם ללא פרטיו המזהים של הסטודנט.

ניתנה היום, כ"ב בטבת תשע"ז, 20 בינואר 2017.

מר אור קרבקי

ד"ר הלל סומר, יו"ר

פרופ' אורית טיקוצינסקי

Appeals Committee – The Interdisciplinary Center

Before: Dr. Hillel Sommer – Chairman
Prof. Orit Tykocinski – Committee Member
Mr. Or Karabaki – Committee Member

The Appellant: **Student A**
Represented by Ms. Nofar Tourgeman and/or Ms. Nitzan Zigdon and/or Ms. Ema Berkenfeld

vs.

The Respondent: **The Interdisciplinary Center Herzliya**

Appeal Concerning the Decision of the Disciplinary Officer Adv. Shelly Malka
given August 16, 2016 in the Disciplinary File 24/2016

Date of the Session: October 31, 2016

Decision

1. Before this Committee is an appeal of the decision and punishment that was imposed by the Disciplinary Officer who convicted the Appellant of cheating on an exam, under clause 2(c) of the Disciplinary Regulations. As a result of his conviction of committing this offense the Disciplinary Officer imposed on the Appellant punishment of suspension from studies for one semester; disqualification of the course; 15 hours of community service; and conditional punishment of suspension for one year if he commits another offense of cheating on an exam until the end of the 2016-2017 academic year.
2. According to the facts detailed in the complaint, when the Appellant was taking his final exam in an academic course the proctor of the Interdisciplinary Center noticed that on the Appellant's chair there was a cellular phone between his legs that was in operation and on the display was handwritten material.

The Hearing Before the Officer

3. The Disciplinary Officer held two hearings in regard to the Appellant. In the first hearing the Appellant claimed that upon his leaving home in the morning for the exam, he noticed that his mother was not feeling well and due to his concern for his mother he took his cellular out of his pocket during the exam in order to check how she was feeling. According to the Appellant, his grandfather passed away about one month before the exam under tragic circumstances and it greatly affected his mother and consequently his concern for his mother during this period was great. During the hearing the Appellant noted in response to the Disciplinary Officer's question

that the message to his mother was not sent in the end due to the fact that he was called to the proctor for clarification before he was able to send the message.

4. The proctor, who noticed the cellular phone that was on the Appellant's seat, stated during his testimony that he was asked by another proctor to pay attention to the Appellant's behavior during the exam, in light of the suspicion that arose due to the Appellant's suspicious behavior. So he stood behind the Appellant without him noticing and saw the cellular phone on the Appellant's seat while it was in operation and handwritten material was on the screen. In response to the proctor's request the Appellant gave him the cellular phone. However the proctor did not document the material that appeared on the device's display and during his testimony before the Disciplinary Office he was not able to tell him the contents of the material he observed.
5. The additional proctor who was present during the exam also testified before the Disciplinary Officer and noted that the behavior of the Appellant during the exam aroused her suspicion, and thus she asked the other proctor who was with her to monitor the Appellant from close by.
6. Another testimony was given by the Appellant's mother who testified that she had a difficult experience as a result of the death of her father and on the morning of the exam she experienced an exceptionally difficult day and thus her son – the Appellant – wanted to ensure that she was ok during the exam.
7. After hearing the testimony during the two hearings the Disciplinary Officer decided to reject the Appellant's version of events as he did not find it to be credible in his opinion. In his reasoning the Disciplinary Officer explained that the Appellant's explanations did not seem credible and reasonable under the circumstances and the Appellant's version concerning his desire to check how his mother was due to the death of her father one month beforehand was only to rescue him from the accusations against him. The Disciplinary Officer also noted that the testimony of the proctors was in his opinion credible and thus he determined that he was choosing their version of the event over the Appellant's version.
8. The Disciplinary Officer rejected the Appellant's claim that the proctor lied when he claimed that he saw handwritten material on the cellular phone screen and he favored the proctor's version in regard to this matter. The Disciplinary Officer also rejected the claims of the Appellant that because the proctors did not document the material that was on the phone screen they affected his ability to provide a proper defense. According to the Disciplinary Officer's decision the mere fact that the Student had the phone in his possession during the exam is sufficient to convict him of cheating on an exam and there is no need to prove that there was forbidden material on the phone.
9. As for the question of punishment, the Appellant's representatives noted to his credit the volunteering he does for various activities on campus and off campus and asked to avoid imposing punishment of suspension which will affect these activities. The representative of the respondent noted that though she sympathizes with the family's loss of their grandfather, she does not see any connection between his death and the desire to check if the mother was ok precisely during the exam.
10. After weighing these considerations, the Disciplinary Officer referred to the safeguarded values which were harmed by this offense, the circumstances concerning the act, and the policy of punishment that is customary for such offenses. The Disciplinary Officer referred to a list of

considerations for severity in this case including: lack of internalization of the severity of the actions of the Appellant; the attempt to find creative ways that would assist him in avoiding taking responsibility; his attempts to deceive the proctors during the exam. The Disciplinary Officer did not think it was appropriate to take into consideration the personal circumstances presented to him, and based on these considerations he imposed on the Appellant the punishment as stated in paragraph 1 above.

Arguments for Appeal and the Response of the Respondent

11. In the hearing before us the representatives of the Appellant presented his arguments in an organized and detailed manner. They believe that the Disciplinary Officer was mistaken when he did not give enough weight to the way in which the proctors handled the situation and did not document the material that appeared on the cellular phone screen that was caught in the possession of the Appellant during the exam and thus breached their obligation of caution which they bear and they affected the ability of the Appellant to provide a proper defense. According to their claims in light of the faults in the proctors' handling of the matter the Disciplinary Officer should have placed the burden of proof concerning the material on the cellular phone and the Appellant's intent to use it on the Respondent.
12. It was also argued that the Disciplinary Officer was mistaken in his decision to reject the Appellant's version and determined that it was not credible in his opinion.
13. Furthermore it was argued that selective enforcement was applied in the case of the Appellant, since significantly more lenient punishment was imposed on students from the International School who committed similar acts.
14. As for the question of punishment it was argued that the Disciplinary Officer was mistaken when he did not weigh in the personal circumstances of the Appellant; and he was mistaken when he imposed punishment of suspension along with community service, in light of the fact that the Appeal Committee has determined that these two punishments shall not be imposed together.
15. The representatives of the Respondent, in contrast, argued that the appeal should be rejected. In her viewpoint the version of the Appellant is not credible and it was tailored to rescue him from the accusations against him. In light of the fact that the Appellant did not take responsibility, the Respondent believed that the punishment imposed on him was appropriate under the circumstances of the case and the severity of the offense of which he was convicted.

Discussion and Decision

16. After reviewing the decision of the Disciplinary Officer and the arguments of the appeal and after hearing the parties, on November 6, 2016 we decided to reject the appeal without reasons, except the cancellation of the community service, in light of the start of the academic year at the time and the desire to provide the Appellant clarification concerning his situation for this year. In the decision it was stated that the reasons for the decision would be given later and below are the reasons.
17. As a rule, the Appeals Committee must demonstrate restraint in its intervention in the Disciplinary Officer's decisions. This mainly stems from the fact that the Disciplinary Officer is "in charge of disciplinary matters" (clause 1 of the Disciplinary Regulations) and he has the

communal authority to determine and enforce disciplinary policy at the Interdisciplinary Center. As the individual "in charge of disciplinary matters" the Disciplinary Officer is directly exposed to the facts of each case (and in regard to this matter he has the authority to interrogate the accused students and witnesses at the hearing), to trends and complaints in regard to the disciplinary field at the Interdisciplinary Center and to requests of enforcing discipline (for instance from the Student Union). Therefore it is the role of the Disciplinary Officer to fortify and enforce disciplinary patterns in accordance with the disciplinary policy of the Interdisciplinary Center, which he believes should be promoted in the framework of his role. Thus, if it is the goal of the Interdisciplinary Center, as a small scale social, humane and educational community, to promote certain behavioral values, it is the role of the Disciplinary Officer to enforce them and we cannot destroy his role as the individual in charge of discipline by exchanging his discretion with our discretion. This is logically obvious and apparent from the fact that the Appeals Committee is not the superior administrator in charge of discipline.

18. Nonetheless, there is no doubt that within the quasi-judicial role of the Disciplinary Officer when deciding with reference to the rights of the student it is his duty to act fairly and justly (without prejudice, without arbitrariness, while strictly adhering to natural justice, acting reasonably and in accordance with the authority vested in him). Furthermore, due to the wider composition of the Appeal Committee and its referring only to the punishment of actual suspension which is especially severe, the Committee will remain open to discussion as much as possible while taking into consideration the individual circumstances of the student appealing and delicately balancing this with the goals and image of the Interdisciplinary Center, the goal of the disciplinary hearing at the Interdisciplinary Center and the communal status of the Disciplinary Officer as the authority directly entrusted with disciplinary matters.
19. And from the general to the specific, we believe that the case before us does not fall within the cases that justify intervention in the Disciplinary Officer's decision as shall be clarified below.
20. It is a known rule that the Appeal Committee refrains from intervening in the factual findings and the findings concerning credibility determined by the Disciplinary Officer except in extraordinary and exceptional cases in which the Appeal Committee finds that the facts determined by the Disciplinary Officer are unreasonable and do not suit the evidence (CA 6020/07 **Guetta vs. The State of Israel**, paragraph 25 of Justice Arbel's decision, published in (Nevo 30.11.2009); Mordechai Kremnitzer "Criteria for determining factual findings and the intervention of appeal instances in the findings relating to credibility of witnesses" Hapraklit 35, 407 (5744)). In general apparently the factual findings and the legal conclusions made by the Disciplinary Officer as detailed above are well founded in the evidence and we did not find cause to intervene in the factual findings and the findings concerning credibility determined by the Disciplinary Officer. In view of the Disciplinary Officer's decision we are also choosing the proctors version over the Appellant's version of the incident.
21. In accordance with the version of the proctors, the Appellant was caught during a closed book exam with a cellular phone on his seat with handwritten material on the screen. Due to his conduct the Appellant was accused of infracting clause 2(c) of the Disciplinary Regulations which states:

Cheating on an exam, including disobeying the regulations governing taking an exam and conduct during it or assisting another student in such an offense. This includes the possession of

prohibited material, copying from another student or enabling another student to copy, behavior contrary to the directives of the proctor, behavior that is insulting to the proctor, or any communication with another student while taking the exam

22. Having a phone during an exam – especially when purposefully concealing it – constitutes a severe breach of the directives concerning conduct during an exam. Any reasonable individual understands, and definitely a student in academics should realize that concealing a cellular phone during a closed book exam (even in an open book exam) is an infraction of these instructions. Obviously this is the case when before each exam, as a routine, the students are requested by the proctors to turn off their cellular phones and leave them in their satchels in the front of the room. In this context it should be noted that about one year ago a new policy began at the Center in which the students are required to sign – before each and every exam begins – a page of "disciplinary directives for the orderly course of the exam". Clause 6 of the page of directives states that "cellular phones/smart watches shall be turned off and left in the satchel at the front of the room. Having a cellular phone/smart watch or its activation during an exam may result, inter alia, in disqualification of the exam". The Appellant signed this type of page of directives several minutes before the start of the exam in which he was caught with a cellular phone in his possession. If indeed, as he stated, he was worried about his mother he could send his mother a message after the exam; or approach the proctors with a request that they monitor his phone during the exam if his mother called; or ask to leave for several minutes during the exam to talk with his mother in the presence of the proctor. The fact that the Appellant did not take these steps and instead he decided to conceal his cellular phone – provide the elements of cheating on an exam. In light of this conclusion, we believe that the officer was correct when he convicted the Appellant of the offense of cheating on an exam – and there is no relevance to the question of whether the material was on the phone or whether or not he made any use of it.
23. We accept the Appellant's claim that the proctors are obliged to act – reasonably – in order to document the disciplinary infraction which they encounter when fulfilling their role, and to make the efforts in the attempt to keep the evidence that relates to the accused student with regards to the acts of which he has been accused – as well as other evidence that may assist him. At any rate in the case before us we did not find that the proctors acted wrongly in this context and regardless we determined that the question of the material and its nature, which was on the cellular phone has no relevance.
24. As for the claim concerning selective enforcement – in order to prove this argument the claimant must prove that the Interdisciplinary Center applied a policy of outright rejection of complaints involving the possession of cellular phones during an exam. This was not proven.
25. As for the question of punishment, as is well known, the Appeal Committee does not intervene in the severity of the punishment determined by the Disciplinary Officer except in extraordinary cases in which the punishment has greatly deviated from the level of the punishment customary in similar cases (see Appeal of the Disciplinary Case 6/2015 dated December 6, 2015, Appeal of Disciplinary Case 10/2015 dated September 24, 2015, CrA 7659/15 Ronny Zeror Harush vs. The State of Israel (published in Nevo 20.4.2016).
26. The Appeal Committee has often stated that the punishment policy in offenses of academic dishonesty must be severe and express the significant damage caused to the academic integrity of

the institute, the inequality caused by achieving an unfair advantage over the other students and the public interest in deterring potential offenders.

27. In the case before us, seemingly there is no need to expand on the severity of the actions of the Appellant, who blatantly infringed the directives of conduct during an exam and damaged the integrity of the exams at the Interdisciplinary Center and after he was caught he refused to take responsibility for his actions.

28. We have decided to reject the Appellant's claim that his right to equal punishment was infringed, in light of the fact that in earlier cases of conviction of similar offenses the convicted students received more lenient punishment due to various personal circumstances. Indeed the principal of uniform punishment, stemming from the principle of equality, obligates the disciplinary authorities at the Interdisciplinary Center to treat every accused student in a completely equal manner. Nonetheless this equality is true only in cases in which the characteristics of the accused students and the offenses are identical and not in cases in which there are relevant differences. Thus, the judgement concerning a student who admits to the offense and takes responsibility for his actions will not be the same as a judgement of a convicted student after hearing the evidence and the student does not express any regret for his actions. The decision concerning someone who is in economic distress and his suspension from studies will result in the loss of a scholarship to which he is entitled will not be the same as the decision concerning someone who is not in such distress or who does not receive a scholarship. The decision concerning a student who will lose his student visa to which he is entitled due to his studies if he is suspended and thus he will be compelled to leave Israel will not be the same as a student who has Israeli citizenship. All of these concern circumstances in which the principle of individual punishment requires that the Disciplinary Officer take into consideration when imposing punishment on a convicted offender, as a rule and not as an exception (ACrA 3173/09 Muhammed Faragin vs. The State of Israel, published in Nevo 05.05.2009; Yoram Rabin and Yaniv Vacky Criminal Law 17-20, 2008). The principle of individual punishment is a fundamental principle in the legal punishment system applied in Israel (ACrA 3674/04 Abu Salem vs. The State of Israel (published in Nevo, February 12, 2006) and we believe that it is the Disciplinary Officer's obligation to act in accordance with this principle.

29. Nonetheless, we accept the claim of the Appellant concerning his obligation to complete community service along with suspension from studies. Indeed we determined more than once that, usually, it is not appropriate to impose punishment of community service in addition to suspension (see for instance Appeal of the Disciplinary Decision 6/2015 dated December 6, 2015). Indeed, in the considerations for punishment and the weighing of the different aspects, the Disciplinary Officer may decide that under certain circumstances it is appropriate to impose rehabilitative type punishment on the accused student. In order to realize the rehabilitative goal through punishment different types of punishment can be used, one of which is community service. Community service is based on the balance between prevention, deterrence and the remuneration reflected in the punishment of suspension and the element of rehabilitation and education. And under special circumstances requiring the convicted suspended Student to perform community service may be justified. Nonetheless we believe that it is not appropriate to impose these punishments together in one judgement. We did not find circumstances that justify deviation from this rule and we are giving instructions to cancel the punishment of community service.

30. Consequently, we are rejecting the appeal on the conviction and on the severity of the punishment subject to paragraph 29 above regarding the punishment of community service.

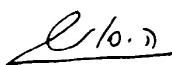
31. In light of paragraph 23 above, this decision shall be presented to the Head of the Exams Department at the Interdisciplinary Center for her review.

This decision shall be published without details that identify the student.

Given today, January 20, 2017.

Prof. Orit Tykocinski

Dr. Hillel Sommer, Chairman

Mr. Or Karabaki